

Arrest

nr. 237 120 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 februari 2020 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 februari 2020 wordt de verzoekende partij door de onderzoeksrechter te Turnhout in verdenking gesteld wegens gewone diefstal. Op 10 februari 2020 wordt overgegaan tot handlichting van het bevel tot aanhouding wegens betaling van een borgsom.

1.2 Op 10 februari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Op 18 juni 2020, bij arrest nr. 237 118, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, vervat in de voormelde bijlage 13*septies*.

1.3 Op 10 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Aan de Heer:

Naam: P(…)

Voornaam: G(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Armenië

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Ondanks het feit dat betrokkene aan het gerecht heeft voldaan, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerecht heeft betrokkene de mogelijkheid de opschorting van de uitvoering van onderhavig verbod te vragen.

De beslissing tot verwijdering van gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 07.02.2020 voor gewone diefstal, feit waarvoor hij later mogelijk veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd ingevolge zijn vrijheidsberoving op 07.02.2020 in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is, gezien de recente opsluitingsdatum, nog niet in het bezit van de Administratie.

Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. (…)”

1.4 Op 17 februari 2020 verklaart de verzoekende partij dat zij zo snel mogelijk wenst terug te keren naar Nederland. Op dezelfde dag willicht de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Nederlandse Ministerie van Justitie en Veiligheid het verzoek van de Belgische autoriteiten in en verklaart hij zich akkoord om de verzoekende partij op grond van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten

voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) terug te nemen. Op 27 februari 2020 wordt de verzoekende partij teruggeleid naar de Nederlandse grens.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Op 10 februari 2020 werd niet enkel het thans bestreden inreisverbod genomen, maar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Zoals de Raad heeft vastgesteld in zijn arrest nr. 237 118 van 18 juni 2020, maakt het in deze bijlage 13septies vervatte bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens een beslissing tot verwijdering uit in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze beslissing tot verwijdering werd door de Raad in het voormelde arrest vernietigd.

In het bestreden inreisverbod van 10 februari 2020 wordt gesteld dat “*de beslissing tot verwijdering van*” ermee gepaard gaat. Al heeft de gemachtigde nagelaten uitdrukkelijk aan te geven dat hij doelt op de beslissing tot verwijdering vervat in de bijlage 13septies van 10 februari 2020, uit het administratief dossier blijkt niet dat ten aanzien van de verzoekende partij nog een andere beslissing tot verwijdering zou zijn genomen. Ook wordt in het voormelde inreisverbod, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk stelt, aangegeven dat de beslissing tot verwijdering overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet met een inreisverbod gepaard gaat, omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Uit de vernietigde beslissing tot verwijdering van 10 februari 2020 blijkt inderdaad dat aan de verzoekende partij *in casu* geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, en dit overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting van 4 juni 2020 geeft de verwerende partij ook uitdrukkelijk aan dat het bestreden inreisverbod is gestoeld op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, en dat het gebrek aan zulke termijn alleen in de voormelde bijlage 13septies van 10 februari 2020 is voorzien. Zoals in het voormelde arrest nr. 237 118 reeds werd vastgesteld, kan dan ook niet worden betwist dat het inreisverbod van 10 februari 2020 gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van dezelfde datum.

De Raad wijst vervolgens erop dat de bestreden beslissing houdende het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering, in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (*cf.* RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Dit houdt in dat indien een eventuele onwettigheid of onverenigbaarheid met een (hogere) rechtsnorm wordt vastgesteld aangaande de beslissing tot verwijdering (*in casu* vervat in de bijlage 13septies van 10 februari 2020), ook het inreisverbod dat daarop uitdrukkelijk steunt en dat door middel van het thans voorliggende beroep wordt bestreden, met een onwettigheid of onverenigbaarheid is behept.

In casu heeft de Raad in zijn arrest nr. 237 118 van 18 juni 2020 de beslissing tot verwijdering vervat in de bijlage 13septies van 10 februari 2020 vernietigd. Bijgevolg komt ook het bestreden inreisverbod, dat met de vernietigde beslissing tot verwijdering gepaard gaat, te vervallen.

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of dit destijds rechtsgeldig werd opgelegd of niet. *In casu* blijkt uit het voormelde arrest nr. 237 118 dat precies (minstens) de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek met een onwettigheid is behept, en aldus de rechtstreekse grond voor het opleggen van het thans bestreden inreisverbod.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen moet geen uitspraak meer worden gedaan over de door de verzoekende partij tegen de bestreden beslissing aangevoerde middelen en over het verweer van de verwerende partij hierop in de nota met opmerkingen.

3.2 De bestreden beslissing wordt vernietigd.

4. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 februari 2020 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE